

κῶν ρευμάτων ὑπὸ τοῦ Ἀμπέρ καὶ τοῦ μαγνητισμοῦ τοῦ σιδήρου καὶ χάλυβος ὑπὸ τοῦ Ἀραγκό, τῆς ἐφευρέσεως τῶν μεταλλικῶν γραφίδων ὑπὸ τοῦ Ζελία τῆς ναφθαλίνης ὑπὸ τοῦ Γκόρδων καὶ τῆς. . . φυσαρμόνικας ἦν πρῶτος κατεσκεύασεν ὁ Ἑσεμπάχ.

*

Η ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

Τὸ ἐν Βέρνῃ ἐκδιδόμενον «Δικαίωμα τοῦ συγγραφέως» μηνιαῖον ὄργανον τῆς Ἑνώσεως πρὸς προστασίαν τῶν πνευματικῶν ἔργων μᾶς δίδει ἐνδιαφέρουσαν στατιστικὴν περὶ τῆς κινήσεως τοῦ βιβλίου ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὰ ἔτη 1913—1918.

Ἐξοδεύθησαν βιβλία εἰς Γερμανικὴν γλῶσσαν τῷ 1913—35,078, τῷ 1916—22,000, τῷ 1917—14,910, τῷ 1916—14,743, ἔξ ὧν 10,000 πρωτότυπα, τὰ δὲ ἄλλα ἀνατυπώσεις. Περιοδικὰ Γερμανικὰ ἐξεδίδοντο τῷ 1918 20,000 ἢτοι 4,000 περισσότερα τοῦ 1915. Ἐκδοτικοὶ οἴκοι καὶ βιβλιοπωλεῖα ἐν Γερμανίᾳ πέρυσιν ὑπῆρχον 12.240.

Ἡ Δανία ἠρίθμησε νέας ἐκδόσεις τῷ 1913—3,635. Τῷ 1918-4305. Ἑλβετία τῷ 1917-1720, τῷ 1918 - 1794.

Κάτω Χῶραι τῷ 1913 - 3831, τῷ 1917 - 3951, τῷ 1918 - 3,681.

Ἡνωμένοι Πολιτεῖαι, τῷ 1913-9085, τῷ 1916-8107, τῷ 1918-7886, καθαρᾶς φιλολογίας. Ἡ Ἀγγλία γενικῶς ἐξέδωκε τῷ 1913 - 12,379, τῷ 1917 - 8131 καὶ τῷ 1918 - 7716. Ἡ Ἰσπανία τῷ 1913-2237 καὶ τῷ 1918 1,219. Ἡ Ἰταλία τῷ 1913 - 11.100 καὶ τῷ 1918 - 5,401. Ἐν Γαλλίᾳ τῷ 1913 ἐξεδόθησαν 11,640 ἔργα, τῷ 1917 - 5054 μόνον, τῷ 1918 - 4484 ἐκ τῶν ὁποίων 207 σχετικὰ πρὸς τὸν πόλεμον.

Ἐκ τοῦ πίνακος αὐτοῦ ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Γερμανία παρ' ὅλας τὰς δυσχερεῖς ἔσχε τὴν μικροτέραν ἐλάττωσιν εἰς βιβλία καὶ αὔξησιν εἰς περιοδικὰ.

*

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΩΝ ΟΥΜΟΡΙΣΤΩΝ

Μετὰ τοὺς Γάλλους ποιητὰς καὶ τοὺς Γάλλους διηγηματογράφους οἱ ὅποιοι ἔχουν ἐκλέξει πρὸ πολλοῦ τὸν πρίγκηπά των-οἱ πρῶτοι τὸν Πῶλ Φῶρ καὶ οἱ δεύτεροι τὸν Χάν Ρινέρ -- οἱ Γάλλοι Οὐμορισταὶ ἐξέλεξαν καὶ αὐτοὶ τὸν ἰδικόν τους. Τὸ φανταστικὸν στέμμα ἀπενεμήθη εἰς τὸν γνωστὸν εὐθυμογράφον Γκαμπριέλ ντε Λαντρέκ ὁ ὁποῖος δὲν γελᾷ ποτὲ κάτω ἀπὸ τὰ χοντρά του μουστάκια, ἀλλὰ κάμνει ἄλλους νὰ γελοῦν. Εἶνε γνωστὸς ἀπὸ τὴν μετάφρασιν τοῦ Μάρκ Τουαῖν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει προτάξει ἕνα πρόλογον περὶ *χιούμορ*, ὅστις θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα του. Εἶνε δὲ καὶ ἰδρυτὴς τῆς «Μικρᾶς Ἑβδομάδος», μᾶς παρωδίας ἐφημερίδος μοναδικῆς εἰς τὸ εἶδός της.

Ἴδου καὶ ἕν δείγμα τοῦ πνεύματος τοῦ νέου πρίγκηπος ὑπὸ τύπον δυνατῆς σκέψεως :

«Καλλίτερα ἕνας κακὸς καιρὸς, παρὰ καθόλου καιρὸς».

*

ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΑΙ ΚΛΟΠΑΙ

Πρὸ πινος ἐξεόθη εἰς Παρισίους ἡ «Ἀτλαντίς» περιπετειῶδες μυθιστόρημα τοῦ Μπενουά βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μέγα σκάνδαλον ἐδημιουργήθη ἐξ ἀφορμῆς ἀποκαλύψεως Ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ ὅτι ἡ «Ἀτλαντίς» ὁμοιάζει καταπληκτικῶς μὲ τὸ μυθιστόρημα «Ἐκείνη» τοῦ Ἀγγλοῦ Χάγκαρντ, ἐκδοθὲν τῷ 1887. Ἀμφότερα ἐμφανίζονται ὑπὸ μορφήν παλαιοῦ χειρογράφου ἀφηγουμένου μίαν ἱστορίαν μὲ ἱστορικὰ σημεῖα. Πρόκειται περὶ δύο γυναικῶν ὥραίων ἀλλὰ σκληρῶν, αἱ ὁποῖαι ἀλλάσσουν συχνὰ συζύγους, τοὺς ὁποίους καὶ θανατώνουν. Ὁ κριτικὸς παρουσιάζει ὁλόκληρα κείμενα μεγάλης ὁμοιότητος. Ὁ Μπενουά ἰσχυρίσθη ὅτι οὐδέποτε ἀνέγνωσε τὸ μυθιστόρημα τοῦ Χάγκαρντ καὶ ὅτι ἐνεπνεύσθη τὸ ἔργον του ἀπὸ τὸν «Κριτιάν» τοῦ Πλάτωνος.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλη λογοκλοπὴ σχολιάζεται εἰς τὸ Παρίσι. Ἡ συγγραφεὺς κ. Ἀνίτα κατήγγειλε τὸν μυθιστοριογράφον κ. Γκωτιέ-Βιλλάρ, τὸν γνωστὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Βιλλὺ ὅτι τὸ μυθιστόρημά του «Ἡ δειροπόλος Ζινέτα» τὸ ἔγραψεν ἐξ ὁλοκλήρου αὐτὴ καὶ ὅτι ὁ Βιλλὺ ἐλκχίστας ἔκαμεν διορθώσεις καὶ ζητεῖ τὰ μισὰ τοῦλάχιστον τῶν συγγραφικῶν δικαιωμάτων.

*

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ-ΓΕΛΩΤΕΣ

Ἡ Ἱαχαροπλαστικὴ εἰς τὴν φιλολογίαν.

«Λουκοῦμι μονάχο ἡ ἐτυμολογία τοῦ ἀλίμονο. Ἕνας γλωσσολόγος ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα, ὁ Φιλήντας. Ἕνας δηλαδὴ μὲ τὸ σκαρὶ, ἕνας μὲ τὸ χαμόγελο».

Ὁ Ψυχάρης εἰς τὸν «Νουμᾶ»

Δηλαδὴ γλωσσολόγος γιὰ γέλοια καὶ χαμόγελα.

Ἀπὸ ποίημα εἰς τὸν Μπαίρον τοῦ κ. Μαλακάση.

«Τάξιμα ἀπὰ στὰ χαμηλὰ ντιβάνια τὰ νταμάδα»
Νομίζει κανεῖς ὅτι διαβάξει Πέρσην ποιητὴν κακομεταφρασμένον.

Καὶ ἄλλη ντιβανολογία εἰς ποίημα δημοσιευθὲν εἰς τὸν «Διόνυσον» τῆς Κ)πόλεως.

Κ' εἶναι στὸ ντιβάνι *τόσο φῶς, τόσο σκοτάδι* [πάνω

τὸ ντιβάνι, κ' εἶναι στὴ παλάμη μου

ἡ λάγνα εὐγένεια

στὸ ντιβάνι τ' ἀζώητο ταξίδι θὰ τὸ πλέκη

ὁ στεῖρος μαντεμός.

*

Ἀπὸ περιγραφὴν εἰς τὸν «Ἡμερ. Τηλέγραφοι» ἐνὸς ἐρήμου δρόμου τοῦ Λονδίνου :

«Θὰ εἶχε χαρακτῆρα τραγικὸν ἡ νύκτα τοῦ συνοικιακοῦ Λονδίνου, ἂν δὲν τὴν *ἐξέσταιναν* τὰ φωτισμένα παράθυρα τῶν σπιτιῶν».

Φαντασθῆτε ἕνα δρόμον ζευταινόμενον τὸν χειμῶνα ἀπὸ τὰ φωτισμένα παράθυρα, τὰ ὁποῖα ἐννοεῖται θὰ εἶνε καὶ κλειστά...

Ἀπὸ τὸ «Ἐμπρός».

... εἰς τὸ πταισματοδικεῖον ὅπου *ἔφαγον πρόστιμον...*

Συνιστῶμεν τὴν ὥραίαν φράσιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ Ἐπισιτισμοῦ.